

BASKETBAL

Petr je dítě s vrozenou vadou páteře (spina bifida). Chodí do 5. třídy. Do školy chodí o berlích, ale po škole se většinou pohybuje na vozíku. Rádi byste ho zařadili do hodiny basketbalu společně s jeho spolužáky.

Otázka:

Kterou z těchto adaptací byste použili k zamezení frustrace dítěte (z toho že nebude zcela plnohodnotný spoluhráč) aniž byste zmenšili požitek ze hry ostatních (zdravých) spolužáků?

1. Zmenším velikost hřiště.
2. Zakážu obranu vůči Petrovi vždy, když bude mít míč.
3. Přidám navíc další nízký koš, do něhož bude moci střílet jen Petr spolu se zónou kolem tohoto koše, ve které se taktéž bude moci pohybovat pouze on.
4. Použiji pro hru lehčí míč.
5. Dám Petrovi funkci rozhodčího.

ATLETIKA – HODY A VRHY

Nela je dítě z 2. třídy ZŠ. Má spastickou hemiplegii, která postihuje pravou stranu jejího těla. Její učitel TV jí chce naučit házet míčem (míč na házenou) do dálky společně s jejími spolužáky.

Otázka:

Z jaké základní polohy doporučujete začít výuku hodů?

1. Vsedě s nohama nataženýma před tělem
2. Vsedě na vozíku
3. Z roz/běhu
4. Ze stoje s oporou o hůl

FOTBAL

Jan má jednostrannou nadkolenní amputaci. Chodí do 6. třídy a většinou se účastní všech TV aktivit. Když ale chtějí jeho spolužáci hrát fotbal, jeho nálada se rapidně zhorší. Rád by si také zahrál, ale jeho kamarádi a učitel mu navrhnou většinou pozici časoměřiče, popřípadě (zatím jeho nejaktivnější role ve hře) brankáře. Při poslední hodině byl velmi zklamaný a utekl z tělocvičny se slzami v očích.

Otázka:

Jak byste se pokusili zamezit jeho frustraci / pocitu méněcennosti aniž byste omezili radost ze hry pro jeho spolužáky?

1. Vysvětlíme mu, že pozice rozhodčího či časomíry je také velmi důležitá.
2. Navrhneme mu, aby hrál s 2 berlemi, které mu zároveň pomohou odehrát míč.
3. Pro dobu, kdy budou jeho spolužáci hrát fotbal, mu navrhneme jinou aktivitu (například pinkat si míčem o stěnu, hrát basket sám proti sobě...).
4. Necháme ho uklidnit a poradíme se jeho vychovatelem/ rodiči, situaci zkonzultujeme s ostatními učiteli.

KONTAKTNÍ HRY V TĚLOCVIČNĚ

Aneta má (dětskou) mozkovou obrnu, chodí do 2. třídy ZŠ. Přetrvává u ní nůžkovitá chůze s trvalou flexí kolen a vnitřní rotací kyčlí. Při hře na babu s ostatními zdravými spolužáky je vždy snadno a brzy chycena. Přirozeně je z toho nešťastná a po několika minutách si vždy chce sednout na lavičku.

Otázka:

Jak byste jako učitelé podpořili účast dítěte ve hře bez omezení radosti ze hry pro její spolužáky?

1. Takové hry jí vůbec nenecháme hrát.
2. Hrát může, jen když bude sama chtít, resp. tak jak dlouho vydrží hrát.
3. Vytvoříme dvojice a Aneta bude hrát na babu spolu s další dívkou.
4. Vytvoříme modifikovanou hru (například s polštáři mezi koleny) nebo alternativní aktivitu (vsedě na vozíčkách či tříkolkách), které sníží rozdíl mezi možnostmi Anety a ostatních dětí.
5. Vysvětlíme ostatním dětem, že Aneta je o něco slabší a požádáme je, aby ji nechytaly tak často.